

LIEDJE VAN ALTIJD

We zitten samen in de bank,
ons moeder en ik, ze belde of ik meeinging
samen in de bank.

Ik was er al zolang nie meer gewist
nie mee Paosen, nie mee Pinksteren, en zelfs nie de nachtmis.
In 't buitenland steek ik wel 's 'n kaarske aan
en da doe me wel wa, dan
mer nou zit ik mee ons moeder in de bank

En ze zingt, en ze zingt 'n liedje van altijd, van altijd.

We zongen in de keuken "Muss I denn",
"Sarie Marijs", "God groet u, zuiv're bloeme",
ze zingt de tweede stem.

Mer ik ging 't huis uit, en ik dee vurnamer dingen,
en dan gaode nie meer mee oew moeder zingen.
Nee, da deede nie as jongen, dus d'r werd nie meer gezongen
mer ik dacht nog wel zo mee en dan,
was die'n afwas mer nie zo gauw gedaon

En we zongen, we zongen 'n liedje van altijd, van altijd.

En nou zitten we samen in de bank,
't orgel begint en 't dameskoor zet in,
en ons moeder zingt 'n liedje mee, van dank.
En ik heur die stem, die ook al vur me zong,
die oer-vertrouwde stem, as ik nie slaopen kon.
Ik durf nie opzij te kijken, ik durf 't nie te laoten blijken
mer ik zing mee, en ik koester dit moment;
grijze moeder mee 'ne grote vent.

En we zingen, we zingen 'n liedje van altijd, van altijd.
En we zingen, we zingen 'n liedje van altijd, van altijd.